

РЕШЕНИЕ

№ 27935

гр. София, 10.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **2958** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 2в от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от „Захарен комбинат Пловдив“ АД, [населено място], ЕИК , със съдебен адрес – С., [улица], чрез адв. Г., срещу Национална агенция за приходите и Върховен административен съд, като се претендира обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 1 800 000 лв. главница и 278 357,11 лв. лихви от нарушаване правото на ЕС във връзка с издаден на дружеството ревизионен акт, ведно с мораторна лихва, законната лихва от предявяване на исковата молба до момента на изплащане на сумата и направените по делото разноси.

С писмен отговор от 21. 05. 2026 г., ответникът - НАП прави възражения за неоснователност на иска. Представя доказателства.

С писмен отговор от 22. 05. 2026 г., ответникът - ВАС прави възражения за недопустимост, евентуално - неоснователност на иска.

В съдебно заседание, ищецът не се явява и не се представлява.

Ответникът – Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител оспорва иска. Поддържа доводите изложени в писмен отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

Ответникът – Върховен административен съд на Република България, чрез процесуалния си представител оспорва иска. Поддържа доводите изложени в писмен отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение съобразно представен списък. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В исковата молба се сочи, че на „Захарен комбинат Пловдив“ АД, [населено място] е издаден Ревизионен акт № Р-29002922004815-091-002 / 14. 03. 2023 г. от органи по приходите в ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“, с който за данъчен период м. 07. 2021 г. са установени задължения по ЗДДС в размер на 1 800 000,03 лв. и лихви за забава в размер на 293 202,17 лв.

С Решение № 730 / 01. 06. 2023 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. издадения РА е потвърден.

С Решение № 7286 / 27. 11. 2023 г. по адм. д. № 6789 / 2023 г. по описа на АССГ е отхвърлена жалбата на „Захарен комбинат Пловдив“ АД срещу РА № Р-29002922004815-091-002 / 14. 03. 2023 г. от органи по приходите в ТД на НАП „ГДО“, потвърден с Решение № 730 / 01. 06. 2023 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С..

С Решение № 7083 / 10. 06. 2024 г. по адм. д. № 1589 / 2024 г. по описа на ВАС – Първо отделение, е оставено в сила Решение № 7286 / 27. 11. 2023 г. по адм. д. № 6789 / 2023 г. по описа на АССГ.

С настоящата искова молба се претендира обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 1 800 000 лв. главница, изразяващи се в заплатения от дружеството ДДС и непризнатото право на данъчен кредит и 278 357,11 лв. лихви във връзка с това.

Сочи се нарушение на чл. 65, чл. 90, параграф първи, чл. 168, б. „а“, чл. 185, параграф първи и чл. 193 от Директива 2006/112 на Съвета, уреждаща общата система на данъка върху добавената стойност.

С уточнителни молби от 25. 03. 2026 г. и 09. 04. 2026 г. ищецът уточнява иска, като сочи, че се претендира сумата от 920 325,39 евро главница и 142 321,73 евро лихва.

Сочи се също така, че ако НАП не бе издал посочения ревизионен акт не би се стигнало до заплащане на установените с него публични задължения, а в случай че ВАС бе отменил издадения РА и бе признал на ищеца право на данъчен кредит, то дружеството не би претърпяло този вредоносен резултат.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 2в, ал. 1, т. 1 от ЗОДОВ, когато вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, исковите се разглеждат от съдилищата по реда на Административнопроцесуалния кодекс - за вреди по чл. 1, ал. 1, както и за вреди от правораздавателната дейност на административните съдилища и Върховния административен съд.

Съдът намира така предявения иск за допустим, като предявен срещу надлежни ответници, но по същество неоснователен, по следните съображения.

Видно от нормата на чл. 2в, ал. 1, т. 1 от ЗОДОВ, следва вредите да са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз.

Съгласно чл. 65 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета, когато трябва да се извърши авансово плащане преди стоките или услугите да бъдат доставени, ДДС става изискуем при получаването

на плащането и върху получената сума

Съгласно чл. 90, §1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета, в случаите на анулиране, разваляне, отказ или пълно или частично неплащане, или когато цената е намалена след извършването на доставката, основата се намалява съответно съгласно условия, които се определят от държавите-членки.

Съгласно чл. 168, б. „а“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета, доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава-членка, в която извършва тези сделки да приспадне следното от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати:

а) дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице.

Съгласно чл. 185, § 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета, корекция се прави по-специално, когато след изготвяне на справка-декларацията по ДДС настъпи някаква промяна във факторите, използвани за определяне на сумата за приспадане, например когато покупките се анулират или се получат намаления на цените.

Съгласно чл. 193 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета, ДДС е платим от всяко данъчнозадължено лице, извършващо облагаеми доставки на стоки и услуги, освен когато е платим от друго лице в случаите, посочени в членове 194—199б и член 202.

Сочените от ищеца като нарушени разпоредби на правото на ЕС са общи и същите не съдържат конкретно правило, което може да се приеме за нарушено от страна на ответниците.

Всъщност цитираните норми, са приложимо право при всички случаи, но това право следва да се приложи към конкретната фактическа обстановка.

В производството по оспорване на издадения РА е отказано право на признаване на данъчен кредит по фактури: №17/14.07.2009 г. с данъчна основа в размер на 1 350 000 лв. и начислен ДДС 270 000 лв., №23/16.07.2009 г. с данъчна основа в размер на 116 666,70 лв. и начислен ДДС 23 333,33 лв., №20/15.07.2009 г. с данъчна основа 1 350 000 лв. и ДДС 270 000 лв., №13/10.07.2009 г. с данъчна основа 1 350 000 лв. и начислен ДДС 270 000 лв. и №30/31.07.2009 г. с данъчна основа 4 833 333,33 лв. и начислен ДДС 966 666,71 лв., издадени от „Г. Г. 7“, с предмет авансови плащания по Договор за СМР от 10.07.2009 г.

Съгласно чл. 9 от този договор е предвидено разплащането да се извърши, като се заплати аванс до края на месец юли 2009 г. в размер на 9 000 000 лв. без ДДС, а остатъкът от цената да се заплаща на основание акт образец №19, като пропорционално се приспада аванса.

С анекси от 30.06.2010 г., от 13.06.2011 г., 30.06.2012 г., 27.06.2013 г. и от 15.06.2015 г. срокът на договора е удължаван последователно, като последната дата е до 30.06.2016 г. Според представени обяснения от настоящия ищец в хода на ревизията, обект „Многофункционален център за обществено обслужващи функции“ не е завършен, няма акт 16 и не е въведен в експлоатация, а като основната причина посочено неизпълнението на договора от страна на „Голдън Груп 7“ ЕООД.

С Решение №260197/20.01.2021 г. по гр. д. №4092/2020 по описа на Районен съд - Пловдив, „Голдън Груп 7“ ЕООД е осъден да заплати на „Захарен комбинат Пловдив“ АД, [населено място] сумата от 10 000 лв., представляваща частичен иск от общо дължима неустойка за неизпълнение в срок на договор за СМР от 10.07.2009 г. в размер на 900 000,00 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба - 16.03.2020 г. до окончателното изплащане на сумата.

Органите по приходите са приели, че платеният по фактурите аванс от страна на „Захарен комбинат Пловдив“ АД, не е използван и няма да бъде използван за облагаеми доставки, както и

че страните по договора са се съгласили и са действали с ясното съзнание, че въпреки преведения аванс отношенията им са прекратени, и нито възложителят е очаквал изпълнение, нито изпълнителят е могъл да изпълни възложените му СМР

Освен това, в хода на ревизията, не са представени доказателства за предприети действия за изпълнение на възложените СМР, нито са представени доказателства за търсене на платената сума, освен за предявен иск пред РС Пловдив през 2020 г. за заплащане на част единствено от договорена неустойка за забава, в размер на 10 000 лв. но не и за платената по договора сума.

При тези данни, с издадения РА не се оспорва правото на приспадане на данъчен кредит в данъчния период на издаване на фактурите и действително извършеното плащане. Правото на данъчен кредит по фактурите за авансовите плащания възниква във връзка с намерението на лицето да осъществява облагаеми доставки. В случая обаче се касае за възникнало по силата на закона за получателя по такава доставка задължение за корекция на ползван данъчен кредит по авансови плащания от получателя по доставката, в хипотезата на разваляне на доставката.

Основанието за извършване на корекцията на ползания данъчен кредит е чл. 78, ал. 4 ЗДДС, съгласно който регистрираното лице е длъжно да коригира размера на ползания данъчен кредит при разваляне на доставка, за която е издадена фактура за авансово плащане в данъчния период, през който се разваля доставката, по ред, определен с правилника за прилагане на закона, независимо дали авансово платената сума му е възстановена, прихваната или уредена по друг възмезден начин и дали доставчикът му е издал кредитно известие.

Видно е, че в Решение № 7286 / 27. 11. 2023 г. по адм. д. № 6789 / 2023 г. по описа на АССГ е коментирано даденото тълкуване от Съда на Европейския съюз (ЕС) с решението по делото Ф., С-107/13 на член 65, член 90, параграф 1, член 168, буква (а), член 185, параграф 1 и член 193 от Директива 2006/112. Според Решението от 13. 03. 2014 г., член 65, член 90, параграф 1, член 168, буква а), член 185, параграф 1 и член 193 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че изискват да се коригира приспадането на данъка върху добавената стойност, извършено от получателя по фактура, издадена за авансово плащане във връзка с доставка на стоки, когато при обстоятелства като тези по главното производство тази доставка в крайна сметка не е извършена, въпреки че доставчикът все още дължи този данък и не е възстановил авансово платената сума.

В конкретния случай с издадения РА не се отрича приложението на горепосочените разпоредби от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, но се акцентира върху недобросъвестното поведение на ревизираното лице, което е довело до отказ на признаване на право на данъчен кредит.

Безспорно е установено, че ищецът в настоящото производство е упражнил правото на данъчен кредит по издадените фактури, в същото време въпреки, че договорът не е изпълнен, не е изпълнил задължението си да издаде кредитни известия по тези фактури. Не са и предприети никакви действия за разваляне на договора или връщане на платените суми. Звучи абсурдно житейски и правно нелогично да платиш авансово 9 млн. лева и да не предприемеш никакви действия да претендираш изпълнение или поне връщане на сумите. Единствено е предявен иск за неустойка (не за връщане на парите) и то за сумата от 10 хил. лв., като това е станало почти 5 години след последното удължаване на срока на договора.

В случая правото на приспадане е отречено именно поради недобросъвестното поведение на ищеца в настоящото производство, доколкото дружеството не е предприело действия за реализиране на доставките по платените аванси и е пропуснало срока за събиране на вземанията. Неполагането на дължимата грижа е довело до корекция на ползания данъчен кредит, като в

случая не е налице нарушение на правото на ЕС. Цитираните в исковата молба решения на СЕС предполагат добросъвестно поведение от страна на получателя на доставката, какъвто безспорно не е настоящия ищец.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявената искова молба е изцяло неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, ще следва ищеца да заплати на ответниците, юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. С оглед наличието на изключително висок материален интерес по делото, размера на възнаграждението следва да се определи в максимален размер.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска на „Захарен комбинат - Пловдив“ АД, [населено място] село, ЕИК[ЕИК], срещу Национална агенция за приходите и Върховен административен съд, с който се претендира обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 1 800 000 лв. главница и 278 357,11 лв. лихви от нарушаване правото на ЕС във връзка с издаден на дружеството ревизионен акт, ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба до момента на изплащане на сумата и направените по делото разноски.

ОСЪЖДА „Захарен комбинат - Пловдив“ АД, [населено място] село, ЕИК[ЕИК], да заплати на Върховен административен съд на Република България - [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 230 (двеста и тридесет) евро.

ОСЪЖДА „Захарен комбинат - Пловдив“ АД, [населено място] село, ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите - [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 230 (двеста и тридесет) евро.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: